

ORN. 1510. O. 2016

ORN. 0004. 17. 2017

Naczelny Sąd Administracyjny
Ul. Gabriela Piotra Boduena 3/5
00-011 Warszawa
Izba Ogólnoadministracyjna
WYDZIAŁ II

3820
Dzielnica Miejska w Olecku
WPŁYNĘŁO
Dnia 2018-02-22
Lp. akt. ....
podpis. ....

Dnia 16.02.2018 r.
Sygn. akt II OZ 123/18

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt Sądu

Burmistrz Olecka
Plac Wolności 3
19-400 Olecko

Rada Miejska
w Olecku
+ BI

Naczelny Sąd Administracyjny Izba Ogólnoadministracyjna przedstawia odpis orzeczenia z dnia 13 lutego 2018 r. sygn. akt II OZ 123/18 z zażalenia na postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 28 grudnia 2017 r., sygn. akt II SA/OI 463/17 w przedmiocie przywrócenia terminu w sprawie ze skargi na uchwałę Rady Miejskiej w Olecku z dnia 25 maja 2016 r., nr ORN.0007.39.2016 w przedmiocie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Załączniki:

- odpis postanowienia

starszy inspektor sądowy
Mariusz Szufnara

Sygn. akt II OZ 123/18

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2018 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia NSA Zdzisław Kostka

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2018 r.

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Ogólnoadministracyjnej
zażaleniana postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie
z dnia 28 grudnia 2017 r., sygn. akt II SA/OI 463/17

w przedmiocie przywrócenia terminu

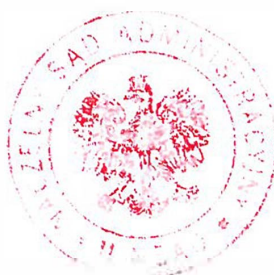
w sprawie ze skargi

na uchwałę Rady Miejskiej w Olecku

z dnia 25 maja 2016 r., nr ORN.0007.39.2016

w przedmiocie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego
postanawia:

oddalić zażalenie.

**Na oryginalnie właściwy podpis
Za zgodność z oryginałem***Mariusz Szufnara*

starszy inspektor sądowy

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 28 grudnia 2017 r., sygn. akt II SA/OI 463/17, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie odmówił skarżącym przywrócenia terminu do wniesienia skargi na uchwałę Rady Miejskiej w Olecku z 25 maja 2016 r. w przedmiocie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

We wniosku o przywrócenie terminu, zawartym w pismach z 20 lipca 2017 r. i 30 października 2017 r., skarżący wskazali, że uchwała Rady Miejskiej w Olecku z 3 listopada 2016 r. o sposobie rozpatrzenia ich wezwania do usunięcia naruszenia prawa nie zawierała pouczenia o prawie terminie wnoszenia skargi do sądu administracyjnego. Skarżący, działający bez profesjonalnego pełnomocnika, nie posiadali dostatecznej wiedzy prawniczej i sądzili, że przepis art. 101 ustawy o samorządzie gminnym wyczerpująco reguluje przesłanki do wniesienia skargi i skoro nie ma w nim wskazanego terminu do złożenia skargi do sądu to sądzili, że ustawodawca takiego terminu nie przewidział. W ich ocenie bez swojej winy nie wnieśli skargi w ustawowo przewidzianym terminie. Na poparcie swego stanowiska powołali się na orzecznictwo sądowoadministracyjne.

Sąd pierwszej instancji odmawiając przywrócenia terminu stwierdził, że okoliczności powoływane przez skarżących w celu uprawdopodobnienia braku winy w uchybieniu terminu, nie stanowią wystarczającej podstawy do jego przywrócenia. Sąd uznał, że nie można skutecznie powoływać się na nieznaną sobie prawdę i że jest to zasada powszechnie przyjęta przez orzecznictwo sądowe. Nieznajomość, czy niezrozumienie przepisów prawa procesowego nie może być uznawane jako usprawiedliwiona przeszkoda uniemożliwiająca dokonanie czynności, gdyż już ze swej istoty jest ono zawinione przez stronę. Sąd pierwszej instancji dodał również, że w procedurze rozpatrywania wniosków o usunięcie naruszenia prawa organ samorządu terytorialnego nie ma obowiązku pouczenia o trybie i terminie zaskarżenia uchwały do sądu administracyjnego. To bowiem na stronie, która zamierza poddać konkretną uchwałę kontroli sądowej, spoczywa obowiązek dopełnienia prawem określonych warunków - w tym wezwania do usunięcia naruszenia prawa, jak również wniesienia skargi w odpowiednim terminie. Z tych względów Sąd uznał, że skarżący nie uwiarygodnili stosowną argumentacją swojej staranności oraz faktu, że przeszkoda uniemożliwiająca dokonanie czynności w terminie była od nich niezależna. Okoliczność nieznaności przepisów prawa, czy też brak wiedzy prawniczej nie może stanowić

podstawy do przywrócenia terminu. Oznacza to, że nie zachodzą powody do przywrócenia uchybionego terminu.

W zażaleniu skarżący zarzucili naruszenie art. 86 § 1 p.p.s.a. Stwierdzili, że w sprawie zaistniały okoliczności uzasadniające przywrócenie terminu, które wskazali we wniosku i które podtrzymują w zażaleniu. W związku z tym wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zasądzenie na rzecz pełnomocnika kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Rozpoznając zażalenie Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy nie można Sądowi pierwszej instancji, który odmówił skarżącym przywrócenia terminu, zarzucić naruszenie art. 86 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2017 r., poz. 1369 ze zm.), skoro skarżący we wniosku o przywrócenie terminu, jak i w zażaleniu nie wskazali takich okoliczności, które uprawdopodobniałyby brak winy w niedochowaniu terminu do wniesienia skargi. Jak wskazał Sąd pierwszej instancji, w orzecznictwie sądownoadministracyjnym ugruntowany jest pogląd, że brak winy w uchybieniu terminu powinien być oceniany z uwzględnieniem wszystkich okoliczności konkretnej sprawy, w sposób uwzględniający obiektywny miernik staranności, jakiej można wymagać od strony dbającej należycie o własne interesy oraz przy braniu pod uwagę także uchybień spowodowanych nawet lekkim niedbalstwem. Przywrócenie terminu ma bowiem charakter wyjątkowy i nie jest możliwe, gdy strona dopuściła się choćby lekkiego niedbalstwa. Może mieć zatem miejsce tylko wtedy, gdy uchybienie terminu nastąpiło wskutek przeszkody, której strona nie mogła usunąć, nawet przy użyciu największego w danych warunkach wysiłku. Przywrócenia uchybionego terminu nie uzasadnia niedostateczna staranność w prowadzeniu własnych spraw. Warunkiem przywrócenia terminu jest zatem uprawdopodobnienie braku winy strony w jego uchybieniu, przy czym pojęcie winy należy rozumieć w sposób obiektywny – wymagający od strony staranności (postanowienie SN z 7 lutego 2000 r., sygn. akt I CKN 1261/99; postanowienia NSA z 8 lipca 2008 r., sygn. akt. II OZ 712/08 i z 25 kwietnia 2017 r., sygn. akt II OZ 305/17).

W okolicznościach tej sprawy stwierdzić należy, że prawidłowe jest stanowisko Sądu pierwszej instancji, z którego wynika, że zgodnie z powszechnie przyjętą przez orzecznictwo sądowe zasadą, nikt nie może się skutecznie powoływać na nieznaną sobie prawa. Tym samym nieznaną sobie, czy niezrozumienie przepisów prawa procesowego nie może być uznawana jako usprawiedliwiona przeszkoda uniemożliwiająca

dokonanie czynności, gdyż już ze swej istoty jest ona zawiniona przez stronę. Nie stanowi zatem podstaw uwzględnienia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi (postanowienie SN z 25 lutego 1998 r., sygn. II UKN 519/97; postanowienia NSA z 17 czerwca 2008 r., sygn. akt II OZ 597/08; z 9 marca 2012 r., sygn. akt I OZ 139/12; z 22 stycznia 2016 r., sygn. akt II OZ 1314/15; z 29 września 2017 r., sygn. akt II OZ 1003/17; z 25 kwietnia 2017 r., sygn. akt II OZ 305/17).

Należy też podkreślić, że w procedurze uchwalania planu zagospodarowania przestrzennego i następnie rozpatrywania wniosków o usunięcie naruszenia prawa organ samorządu nie ma obowiązku pouczenia o trybie i terminie zaskarżenia uchwały do sądu administracyjnego. Należy pamiętać, że to na stronie, która zamierza poddać konkretną uchwałę kontroli sądowej, spoczywa obowiązek dopełnienia prawem określonych warunków - w tym wezwania do usunięcia naruszenia prawa, jak również wniesienia skargi w odpowiednim terminie (postanowienia NSA z 13 marca 2013 r., sygn. akt I OSK 404/13; z 16 kwietnia 2014 r., sygn. akt I OZ 291/14; z 10 października 2017 r., sygn. akt II OZ 1041/17; z 25 kwietnia 2017 r., sygn. akt II OZ 305/17). Skarga wnoszona w trybie art. 101 ust. 1 z dnia 8 marca 1990 r. ustawy o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2017 r., poz. 1875 ze zm.) nie jest poprzedzona jakimkolwiek rozstrzygnięciem podejmowanym w trybie postępowania administracyjnego. W takiej sytuacji nie obowiązują zasady określone w Kodeksie postępowania administracyjnego, w tym zawarta w art. 9 k.p.a. zasada czuwania przez organy, aby strony nie poniosły szkody z powodu nieznamości prawa i udzielania im niezbędnych wyjaśnień i wskazówek. Zatem skarżący nie mogą przerzucać na organ winy za niepouczenie o sposobie i terminie wniesienia skargi, gdyż to oni powinni podjąć działania celem uzyskania stosownych informacji w tym zakresie. Powoływanie się na brak pouczenia co do możliwości zaskarżenia uchwały i przewidzianym do tego trybie oraz terminie nie stanowi o braku winy oraz dochowaniu należytej staranności przy prowadzeniu sprawy, uprawniającym do przywrócenia terminu (postanowienia NSA z 17 listopada 2015 r., sygn. akt II OZ 1113/15 i z 25 kwietnia 2017 r., sygn. akt II OZ 305/17).

W świetle przedstawionych powyżej okoliczności sprawy stwierdzić należy, iż skarżący nie uprawdopodobnili braku winy w niedochowaniu terminu i nie uwiarygodnili, że zadbali w sposób należyty o własne interesy. Powyższe wyklucza zatem możliwość przywrócenia terminu do wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

Z tych względów Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji odmawiające przywrócenia terminu jest prawidłowe, a zażalenie

Sygn. akt II OZ 123/18

niezasadne, dlatego też, na podstawie art. 184 z zw. z art. 197 § 1 i 2 p.p.s.a., postanowił jak w sentencji.

Odnosząc się do zawartego w zażaleniu wniosku o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu NSA wskazuje, że wniosek ten rozpozna Sąd pierwszej instancji.

za oryginał właściwy podpis
Za zgodność z oryginałem

Mariusz Szafnara

starszy inspektor sądowy